

El que sí existeix, i és molt viva i productiva, és l'arrel ^olq, amb molts derivats substantius.⁴⁹ Entre molts: ^oilq «pretiosum quid»,⁵⁰ «objecte précieux», «sac», «habit riche» (Belot) amb plural ^olâq (RMa., ^oulûq 1001 Nits). És clar que entre una ^o, una l i una q la i sonava ultraoberta, ^o o encara més. Potser aquest mot *elq* formà un diminutiu romànic, mossàrab *elqutx 'petita preciositat' d'on *Alcotx*, i després nou diminutiu, aràbic: ^ooloqaiğ > *Llucatx*. Car, en efecte, és *lukáč* o *luk-* la forma en què el mot ha predominat modernament, i que documentem més en article a part. D'altra banda, vegeu s. v. *Alconàsser* i s. v. *Alcaufar*, altres descendents de l'àr. ^oilq (pron. *elk*) en la nostra toponímia. Aquest arabisme *Elca* (en part també *Elcas* plural) es documenta així mateix, designant velles alqueries, en diversos termes municipals, com a nom de fèrtils terres de la zona Xúquer-Gandia; entre altres una del terme d'Oliva (ja documentada el 1240); vegeu *Onom. Cat.* i S. Sivera, *Nomencl.*

D'altra banda A. Ramis (*Noticias*, 1829, iv, 10) escriu *Arcoig* i *Beni Arcoig*. A l'Arxiu Municipal d'Alaior («Manifest», 1738) surt *Posso del Coig* i *Arcoig*. Les variants antigues amb *r* seran simplement degudes a la pronunciació morisca de la líquida con un so intermedi entre *l* i *r*. Es podria pensar en un derivat de ^oirq 'arrel' però és forma minoritària en la documentació, i no es presta gaire als compostos o derivats toponímics que hem suposat. I no existeixen arrels aràbigues *rqğ*, *rkğ* ni '*rq*', '*rk*'.

ALCUDIA, s' (Eiv., St. Miquel de Balansat)

Antiga alqueria i paratge muntanyós, esmentat per MACABICH, *Hist. de Ibiza*, vol. I, 139. Nom recollit per Coromines en l'enquesta local, amb la pronúncia *s'èlkudiè*: accentuat a la *i*, no és, doncs, el nom *Alcúdia*, repetit arreu. Ja antic, i en una forma que confirma aquesta separació: «*Cariam Alcudeya*» figura entre les alqueries del «Xarc» (orient de l'Illa), en la línia 83 de l'original del *Repartiment*; i a la línia 31, llegim «*radicem montis qui dicitur Alcudeya*», nom d'un turó que romanien en territori del quartó de Benissàmid (> *Balansat*), però passant-hi pel seu peu la partió d'aquest amb el de Portmany.

No és l'àrab *al-kúdyā* («podium» RMa., «cerro» PAlc.), però sí el seu diminutiu *kudäyyā*, que trobem també en PAlc. («cerro pequeño: *cudéie*). Però la cosa més interessant en aquesta etimologia és el seu tractament fo-

49. J. B. BELOT, *Vocabulaire Arabe-Français, par un Père Missionnaire de la Cie. de Jesus* (Beirut 1883), p. 519, i Reinhart Dozy, *Supplément aux Dictionnaires Arabes*, II (Leyden 1881), p. 161.

50. Ramon MARTÍ, *Vocabulista in arabico* (Florència, C. Schiaparelli, 1871), p. 532.